

ΤΕΣΣΕΡΑ ΤΑΜΠΛΟ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΓΑΛΗΝΗ

Νύχτα ᾠηδίατικη... Τὰ σύννεφα
Στὸν οὐρανὸ παντοῦ ἀπλωμένα
Σὰν κύματα... Κάποια κατὰμωρα,
Κάποια μ' ἀφροῦς στεφανωμένα...

Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ κατάχλωμο
Τρέχει, σὰν κάτι γιὰ νὰ φτάσει
Καὶ πλάθει κόσμους μέσ' τὰ σύννεφα
Κι' ὄλο τοὺς σβύνει ἄλλους νὰ πλάσει...

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΦΕΓΓΑΡΗ ΦΩΤΟΧΥΣΙΑ

Σύννεφα παιχνιδιάρικα
Τριγύρω ἀπ' τὸ φεγγάρι
Πετοῦν γοργὰ, χαρούμενα...
Καὶ κείνο, μὲ καμάρι

Σκύβει καὶ βλέπει κάτω του
Ποὺ ξαπλωμένη ἡ πλάση
Κάθε ζωὴ της ἔπνιξε
Σὰ γιὰ νὰ τὸ θανμάσει...

Κι' ὄλα τρυγύρω νύνουνται
Τῆς νύχτας τὰ στολίδια
ᾠωρα, καιρὸς γιὰ ὀνείρατα
Καὶ γιὰ ψηλὰ ταξίδια...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Τὸ φεγγάρι τὴν ἄκρη του
Πρόβαλε πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ
Σὰ μάτι πὸν κρυφοκνιτάζει
Προσεχικὰ... τὸ δρόμο του
Νὰ δεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Ἐάν τίποτε δὲν τοῦ τὸν φράζει...

Καὶ σὰν εἶδε τὸ δρόμο του
Ἐάδειον, προχώρησε ψηλὰ
Στ' οὐρανοῦ τὴ γλαυκὴ γαλήνη
Κι' ἄρχισεν, ἀσημόσκονη
— ἔτσι γλυκὰ καθὼς γελᾷ —
Σ' ὅλη τὴν πλάση νὰ ξεχύνει...

ΟΝΕΙΡΟΚΟΣΜΟΣ

Καθρέφτης λὲς ἡ θάλασσα
Κορνίζα : τὸ μουράγιο
Καὶ τὰ θαμπὰ θαμπὰ βοννά...
Κι' ἡ τάπια καθρεφτίζεται
Σὰ νύφη στολισμένη
Μέσ' στὰ νερὰ τὰ γαληνά...

ἘΗ σελήνη μάτι πύρινο
Σὲ πρόσωπο γιγάντιον,
Σκορπάει ἀσήμι — φῶς παντοῦ...
Καὶ μοιάζει μ' ὄνειρόκοσμο
ἘΗ πλάση σὰν κοιμᾶται
Κάτω ἀπ' τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ...

ΟΝΕΙΡΟΤΑΞΕΙΔΑ

Α'.

Πάρωρα, μεσάνυχτα
Πρόβαλε δλοπόρφυρο
Τὸ φεγγάρι
Στὴν ἀνατολὴ ...
Κι' ἦρτε τὸ ἄρμα τοῦ ὄνειρου
Τὸ χρυσελεφαντένιο,
(Κ' ἔτοιμοι οἱ κύκνοι καὶ μ' ὀρθάνοιχτα
Φτερά) γιὰ νὰ μὲ πάρει
Στὸ θάμα ἐκεῖ τὸ χρυσαφένιο
Ποῦ μὲ καλεῖ ...

Κι' ἡ πλάση φωτίστηκε
Καὶ σὲ χρυσαῖ κύματα
Τὸ χρυσὸ τὸ θάμα
Χύνουνταν στὴ γῆ ...
Μὰ ἡ πηγὴ του στέρευε
Καὶ τὸ μαλαματένιο
Τὸ κύμα χάθηκε,
Καὶ γίνηκε τὸ θάμα
Ἐλασημένιο
Καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν πηγὴ ...

Χαρὰ στὴ φωτοπλήμμυρα! ..
Καὶ γιὰ τ' ὄνειροτάξειδο
Πρὸς τὴν ὄνειροφόρα χώρα
Λάμναν τῶν κύκνων τὰ φτερά ...
Καὶ λάμναν γιὰ τ' ἀνέβασμα
(Χαρὰ στ' ὄνειροτάξειδο! ...)
Στὴν ὥρα τὴν ὄνειροφόρα
Πρὸς τὴν χαρά ...

B'.

ὦ ἐσὸν ζωὴ ποῦ σέρνεσαι
 Πάντα ριχή, μονότονη,
 Πάντα ἴδια
 Χωρὸς παλμούςς . . .
 Στενὴ ζωὴ, σὲ νίκησα
 Κι' ἀπ' τὸ βραχνά σου γλύτωσα
 Στὰ μεσονύχτια μου ταξειδία
 Πρὸς τοὺς φωτολουσμένους οὐρανοὺς . . .

Ἐγὼ Ἐκλεχτός . . . Μοῦ τάχτηκε
 Τρανὴ ζωὴ κι' ἀθάνατη
 Σ' ἀνέσπερη μὲ μέρα
 Καὶ γλέντια μὲ τ' Ὀλύμπιο τὸ κρασί
 Κι' ἀξιώθη-α νὰ μοῦ δοθεῖ
 Σ' ἄρριχτα ἀρραβωνιάσματα
 Ἡ Θεία ζωὴ, μὲ βέρα
 Χρυσῆ . . .

Καὶ μέσ' στὴ φωτοπλήμμυρα
 Κάθε λευκὰ μεσάνυχτα
 Γίνεται δαχτυλίδι γάμου
 Ἡ βέρα πὸν φορῶ . . .
 Καὶ μπαίνω μέσ' στὰ Ἥλύσια
 Τῇ Θεία ζωὴ γιὰ νὰ χαρῶ
 Καὶ βλέπω τὴ φωτόλουστη χαρά μου
 Ν' ἀπλώνεται ἀπ' τὴ γῆ ὡς τὸν οὐρανό . . .

Κι' ἄς ποῦν πὸς δνειρόπαρτος
 Ζῶ κνηγῶντας ὄνειρα,
 Κι' ἄς ποῦν πὸς ἔχω χάσει
 Τῇ ζήση τὴν ἀληθινή . . .
 Γιὰ μένανε ὅμως γράφτηκε
 Κάποια ζωὴ χιλιόμορφη
 Μεσ' σ' ἀσημὶ γιορτάσι
 Ποῦ ἀνοίγονταί μου οἱ οὐρανοί . . .

Θ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ